

Dimarts 16 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 12,46-50): En aquell temps, mentre Jesús s'adreçava a la gent, la seva mare i els seus germans, que eren fora, volien parlar amb ell. Algú li digué: «La teva mare i els teus germans són aquí fora, que volen parlar amb tu». Ell li respongué: «¿Qui és la meva mare i qui són els meus germans?». Llavors, assenyalant amb la mà els seus deixebles, digué: «Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare».

«El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és (...) la meva mare»

P. Pere SUÑER i Puig SJ
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli se'ns presenta, de bell antuvi, sorprenent: «¿Qui és la meva mare?» (Mt 12,48), es pregunta Jesús. Sembla que el Senyor tingui una actitud despectiva vers Maria. No és així. El que Jesús vol deixar clar aquí és que als seus ulls —ulls de Déu!— el valor decisiu de la persona no rau en fets de la carn i la sang, sinó en la disposició espiritual d'acolliment de la voluntat de Déu: «Assenyalant amb la mà els seus deixebles, digué: ‘Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare’» (Mt 12,49-50). En aquell moment, la voluntat de Déu era que Ell evangelitzés els qui l'escoltaven i que aquests l'escoltessin. Això passava pel davant de qualsevol altre valor, per entranyable que fos. Per tal de fer la voluntat del Pare, Jesucrist havia deixat Maria i ara estava predicant lluny de casa.

Però, ¿qui ha estat més disposat a fer la voluntat de Déu que Maria? «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1,38). Per això, sant Agustí diu que Maria, primer va acollir la paraula de Déu en l'esperit per l'obediència, i només després la va concebre en el seu si per l'Encarnació.

Amb altres paraules: Déu ens estima a la mesura de la nostra santedat. Maria és santíssima i, per tant, és estimadíssima. Ara bé, ser sants no és la causa de què Déu ens estimi. Al revés: perquè Ell ens estima, ens fa sants. El primer en estimar

sempre és el Senyor (cf. 1Jn 4,10). Maria ens ho ensenya en dir: «[Ell] ha mirat la petitesa de la seva serventa» (Lc 1,48). Als ulls de Déu som petits; però Ell vol engrandir-nos, santificar-nos.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Qualsevol cosa que em doni la mà del meu Senyor l'acceptaré amb alegria, submissió i amor. La teva santa voluntat és la meua quietud. En ella hi rau tota la meua santedat, i tota la meua salvació eterna, ja que complir la voluntat de Déu és la glòria més gran» (Santa Faustina Kowalska)

-

«Hem d'aprendre a confiar més en la divina Providència, i demanar-li a Déu la força per sortir de nosaltres mateixos i adequar la nostra voluntat a la seva» (Benet XVI)

-

«Esdevenir deixeble de Jesús és acceptar la invitació de pertànyer a la família de Déu, de viure en conformitat amb la seva manera de viure: 'Aquell qui faci la voluntat del meu Pare del cel, aquest m'és germà i germana i mare' (Mt 12,49) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 2.233)